

Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) stillede sig i Gaar i sine Bemærkninger ret velvillig over for flere af Mindretallets Endringsforslag, og som Tak herfor vil jeg tillade mig at give det ærede Medlem et godt Raad: Naar han skal over at tale til sine Vælgere, der jo for den største Del ere Haandværkere og Arbejdere, skal han ikke fortælle dem den Historie, at han selv køber Maling og lader sine Piger male sine Vinduer, thi det kan nok være, at baade Malermestre og Malersvende i Esbjerg vilde synes, at det var en mærkværdig Brug at gøre af Kvinderne, at det var at gaa Haandværkerne lidt for stærkt i Næringen. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ogsaa jagde: Hvis jeg nu skal lade den Pige, som maler mine Vinduer — hun er flink og rask — forsikre mod Ulykkestilsælde, bliver det for dyr Maling. Dertil vil jeg svare, at det bliver det vistnok ikke, for den Gevinst, man har ved at bruge sin Pige til at male, vil sikkert nok blive saa stor, at den sagtens kan bære den Præmie, der vil være forbunden med Forsikringen af hende. Men i det hele taget vil jeg raade det ærede Medlem til at lade Malerne være om at male, og Pigerne være om at bestille det, som passer for dem, og til, som sagt, ikke at fortælle ovre i Esbjerg, at det gaar til hos ham paa den Maade, thi det kunde nok være, at Vælgerne da blive mindre begejstrede for at stemme for det ærede Medlem ved kommende Valg. Dette er sagt i al Venstabelighed som Røsttering for, at det ærede Medlem, som sagt, paa flere Punkter stiller sig velvillig over for Mindretallets Endringsforslag.

Over for den højtærede Minister maa jeg ogsaa med Tilfredshed notere, at Ministeren sympatiserede med den Tanke, Mindretallet havde haft med at stille Endringsforslaget under Nr. 11 a, der gaar ud paa, at alt Bygningsarbejde skal falde ind under Loven, eller i hvert Fald, at man ikke skal gøre den Forstel mellem Landbygninger, eenetages Bygninger og det andet, der nu findes i Lovforslaget. Jeg haaber, at det maa lykkes under en eller anden Form at naa et Resultat paa dette Punkt, selv om man ikke vil vedtage Mindretallets Forslag. Derimod stillede den højtærede Minister sig jo meget bestemt mod Mindretallets Endringsforslag under Nr. 36, og gjorde opmærksom paa, at Principet i Loven var, at der blev paalagt Arbejdsgiverne en Pligt til at yde en Erstatning, men at Arbejderne ikke maatte lægge Hænderne i Skødet, at de ogsaa maatte gøre noget. Det er jeg fuldstændig klar over; det er ikke nogen ny Oplysning. Men hvad er det, Arbejderne skulle gøre her?

Arbejdsgiverne overtage, som det allerede stærkt er fremhævet af den ærede Ordfører, ikke hele Erstatningspligten, kun en Del deraf, Arbejderne bære allerede tilstrækkeligt i Forvejen. Her er der Spørgsmaal om, hvorledes det garanteres Arbejderne, at de saa den tiltænkte Understøttelse, eller at deres efterladte saa den, hvis de skulde sætte Livet til ved Ulykkestilsældet. Der er efter Lovforslaget ingen Forsikringsvang. Arbejderne have Ret til at saa at vide, om de paagældende Arbejdsgivere have forsikret dem, eller om de have Kapital nok til at dække dem med. Men vil man ikke betragte det som noget paatrængende Besøfigeri, at der stilles et saadant Forlangende? Vil man ikke fra Arbejdsgivernes Side sige: Hvad kommer det Dem ved! Jeg har min Pligt efter Loven, og den Pligt skal jeg nok rette mig efter. De har ingen Ret til at figge efter her! Dernæst kan det Tilfælde jo ogsaa indtræde, at en Arbejdsgiver eller Virksomhed i Øjeblikket er god nok — der blev jo nævnt fra den ærede Ordførers Side, at det var urimeligt at forlange, at f. Eks. Sukker- og Spritfabrikkerne og andre store Institutioner skulde præstere Bevis for, at de havde forsikret Arbejderne, de kunde lige saa godt være deres egne Assurandører og maaste være det med Fordel — men der kan komme et Krak, der sætter den paagældende ud af Stand til i et givet Øjeblik at opfylde sine Forpligtelser, og saa staar Arbejderen der, hvis der skulde ske en Ulykke. For det Tilfælde, at Endringsforslaget under Nr. 36 skulde blive forkastet her i Tinget, maatte Arbejderorganisationerne naturligvis tage den Sag op og i hvert enkelt Tilfælde skaffe Sikkerhed for, at de Arbejdsgivere, der komme ind under Loven, ogsaa ere i Stand til at opfylde deres Forpligtelser, men undertiden bliver man nødt til for at skaffe en saadan Sikring at gaa ret strengt og rigoristisk til Værks. Jeg vil i saa Henseende slaa mig til Taals med, at man her haabe fra Ministeren og Højretallets Ordfører har sagt, at det blev Arbejdernes egen Sag at skaffe sig Sikkerhed i saa Henseende, og naar man har sagt det, maa det ogsaa være tilladt os at billige de Midler, vi maaste kunne komme til at bringe i Anvendelse, thi det kan hændes i enkelte Tilfælde, at Arbejderne ville nægte at paabegynde et Arbejde, forinden de have skaffet sig Sikkerhed for, at de ere assurede. Saa maa man ikke fare ud imod os f. Eks. fra Højrepresen med Udtalelser om det urimelige i, at Arbejderne over for en Mand, de anse for upolid, ikke ville paabegynde et Arbejde, inden der er skaffet